

GLAS

AKADEMSKI

LETO III. STEV. 28.

LJUBLJANA, 29. NOVEMBRA 1935.

BORBA TEHNIKOV.

Dne 2. maja t. l. je bila objavljena v »Službenih novinah« nova nemogoča uredba za tehniške fakultete. Treba je bilo več kot pol leta, da so začeli ljubljanski tehniki energično borbo proti njej, treba je bilo, da nam je začela teči voda v grlo.

21. novembra t. l. je bil sklican na pritisk novincev sestanek vseh tehnikov ljubljanske univerze. Na sestanku se je obravnavala izključno nova uredba. Vsi tehniki, katerih je bilo na sestanku okoli 250, so uredbo soglasno odklonili in sklenili začeti borbo proti njej. Za sklep sestanka je bila sprejeta naslednja resolucija:

Tehniki ljubljanske univerze, zbrani na sestanku, dne 21. nov. 1935, sprejemamo sledečo resolucijo:

Soglasno s svojimi tovariši na beograjski in zagrebški fakulteti protestiramo proti uvedbi nove uredbe o tehniških fakultetah. Radi ovir, ki nam jih stavi ta uredba, poudarjamo sledeče:

1. Radi obiskovanja številnih predavanj in vaj ter izvrševanja programov, ki jih moramo oddajati ob določenih terminih, nam ne preostaja časa za obvladanje snovi ter za dovoljno pripravo za izpite, kot to predpisuje nova uredba. Ponovno vpisovanje in ponavljanje semestrov je za nas nesprejemljivo iz gmotnih in moralnih ozirov.

2. Pretežno večino tovarišev silijo gmotne prilike k temu, da si morajo poleg študija sami preskrbeti sredstva za študij, radi česar je po novi fakultetni uredbi predvsem tem tovarišem študij, če že ne onemogočen, pa skrajno otežkočen.

3. Odločno vztrajamo na tem, da ostane akademski študij svoboden, da je vsakomur omogočeno posvetiti se in dokončati študij po svojih prilikah.

4. Odločno nasprotujemo takim uredbam, ki predstavljajo ekonomski numerus clausus z namenom, da postane študij tehnike prednost samo imovitejših slojev. Ob dejstvu, da je potreben našemu narodu še velik gospodarski razvoj in tehnični napredek, smo odločno proti takemu načinu zaustavljanja dotoka inženjerjev iz vseh slojev.

5. Odklanjamo tudi obvezne brezplačne prakse, ki jih predvideva nova uredba.

Iz teh razlogov zahtevamo, da se ta fakultetna uredba ukine.

Ta resolucija naj se dostavi dekanatu tehniške fakultete, rektoratu ter prosvetnemu ministrstvu, obenem pa se naj objavi v dnevnem tisku, da se seznanijo z njo tudi širša javnost, da nas podpre v naših zahtevah.

V podkrepitev tega stopamo v trodnevni protestni štrajk dne 21., 22. in 23. t. m.

V slučaju, da se do 10. januarja 1936. ne ugodimo našim zahtevam, bomo primorani začeti v soglasju s tovariši z beograjske in zagrebške univerze energično borbo za doseg svojih vitalnih interesov.

V Ljubljani, dne 21. novembra 1935.

Po sestanku so odšli vsi tehniki korporativno na univerzo. Izbrali so tri delegate, ki so javili sklep sestanka dekanatu tehn. fakultete in rektoratu. Pozvali so tudi rektorat, da naj ne zapre poslovanje tehniške fakultete in drugih predavalnic za tehnike, ker štrajkajo vsi tehniki solidarno

in ker želijo prav s tem, da prostovoljno tri dni izostanejo od vseh predavanj, vaj in seminarjev, pokazati resno voljo za borbo proti novi uredbi.

Štrajk vseh tehnikov je trajal tri dni in se izvajal stoodstotno. Take enotnosti menda na ljubljanski univerzi še ni bilo.

23. t. m. ob pol šestih je bil javljen zaključek štrajka s sestankom vseh tehnikov v auli. Vabljeni so pa bili tudi slušatelji drugih fakultet. Na tem sestanku, ki se ga je udeležilo okoli 400 slušateljev, se je pokazala solidarnost vseh fakultet s tehnikami in z velikim odobravanjem je bilo sklenjeno, da se štrajk podaljša še na ponedeljek (25. t. m.) in da se mu priključijo vse fakultete. Predsedniki strokovnih društev juridične, filozofske, medicinske in teološke fakultete so podpisali naslednjo izjavo in jo objavili tudi v časnikih. Zastopniki strokovnih društev ljubljanskega vseučilišča ugotavljajo, da uvedba nove uredbe o tehniških fakultetah škoduje strokovni in socialni izobrazbi tovarišev tehnikov ter zato izjavljajo popolno solidarnost z njihovim protestom. (Slede podpisi.)

V ponedeljek je počivalo torej vse delo na univerzi. Ob šestih je bil v avli univerze kratek zaključek štrajka. Zastopnik tehnikov se je zahvalil vsem za tako mogočno manifestacijo solidarnosti vseh študentov in je zaključil petdnevni štrajk. Govoril je še zastopnik Akademске zveze in iznesel pozneje, ko je bil štrajk že zaključen, nekatere pomisleke proti štrajkom na splošno: rezultat teh pomislekov je bila izjava v »Slovenec« dne 26. t. m. Iz Zagreba in Beograda je prinesel pozdrave akademске mladine tovariš z beograjske univerze in javil, da se tudi beograjska in zagrebška univerza priključujeta borbi proti novi uredbi in da stopa beograjska v ponedeljek (25. t. m.), zagrebška pa v torek (26. t. m.) v protestni štrajk.

Prepričanje nas vseh je, da vrhovna prosvetna uprava preko volje vseh študentov ne bo mogla iti in da se bo morala nova uredba v tehniških fakultetah takoj ukiniti. Svojim tovarišem tehnikom pa častitamo na taki enotnosti in jim želimo popoln uspeh.

ŠTRAJK.

Po kritikah, proglasih, razglasih, izjavah in debatah živi univerza zopet v običajnem delu. Po zaključku uspešnega štrajka je prav in potrebno, da se brez vpliva gorečega razpoloženja ozremo nazaj in ugotovimo, kaj smo storili slabo in kaj dobro. Predvsem je to potrebno zato, da odbijemo vse neiskrene in nepravilne očitke, ki smo jih deležni od določenih strani.

Zadnja in najmočnejša instanca, ki v našem akademskem življenju odločuje glede izbire odlokov, je bila, je in bo ostala skupna študentska volja. Tega se je dobro zavedala Zveza strokovnih klubov tehniške fakultete, ko je sklicala za četrtek preteklega tedna zborovanje vseh študentov tehnikov zaradi nove uredbe o tehniških fakultetah. Na tem zborovanju nam je tovariš, ki je bil novo uredbo proučil in sodeloval pri vseh akcijah proti uredbi od lanske do letošnje jeseni, razložil smisel posameznih točk in jih ponudil zbranemu študentskemu občestvu v presojo. Brez posebnih priprav so se javljali govorniki, mladi in stari, Slovenci in Srbi, elektrotehniki

in gradbeniki, kemiki kot montanisti in arhitekti. Njihova beseda nas ni samo prepričevala o njihovi skromni aktivnosti, niti ni bil to plod navade »vse kritizirati« in se — potrebno ali nepotrebno — pritoževati. Za temi besedami stoje dejstva, ki jih najbolj pretkana, našim interesom nasprotna beseda, ne bi mogla prikriti. Vsi vemo, da študentje stradajo, živijo jetični v mrzlih sobah in lahkih oblekah; vsi vemo, da ob pomanjkanju javne podpore išče študent zaslužka z raznašanjem časopisov, s prepisovanjem in prevajanjem ponoči, ne slišimo pa vsak dan javno govoriti o tem nepoučenega študenta, ki si sam ne konstruira besedi, temveč prepusti to delo svojemu občutku. Ker so občutki samo refleksije dejanskih okoliščin, so take besede najbolj resnične.

Predlog za štrajk je rodil občutek krivice, ki nas spremlja od uredbe šolnin preko razpusta reprezentančne organizacije, do uvedbe nove uredbe o tehniških fakultetah. Ta občutek je naša skupna last, prav tako kot misel protesta proti šolninam in novi uredbi, prav tako kot odgovornost za njegov zunanji izraz — protestni oziroma solidarnostni štrajk. Nihče ni, niti na zborovanju vseh tehnikov, niti na sestanku vseh slušateljev univerze (v soboto ob 1/2 18. uri) dvignil besede proti odloku za štrajk in vsak, ki to dela danes, je prikrit sovražnik naše napredne mlade volje in zato dejansko ni član študentskega občestva, pa čeprav bi ga hotel dokazati s svojim indeksom.

Čuli smo očitke, da štrajk ni pravo sredstvo v borbi za naše pravice. Mi se pač poslužujemo sredstev, ki so nam za to na razpolago. Naši javni delavci, ki so predvsem odgovorni za neorganski razvoj svobodne univerze, imajo na razpolago druga sredstva, in to samo oni; zato nam ta pač ne morejo služiti za merilo. Oni imajo na razpolago sredstva soodločevanja. Mar ne sodi univerzitetno sodišče brez nas in preko nas; mar niso sestavili ključa za plačevanje šolnin brez nas in preko nas; mar se ne uvajajo zakoni in uredbe, celo pravila našim društvom brez našega sodelovanja itd. Tako smo študentje v reguliranju odlokov, ki določujejo našo usodo brez uradnih sredstev, ki odpadejo celo našim profesorjem, ko stopa odlok v veljavo. Mar niso bila vsa »pravilna« sredstva izčrpana že takrat, ko so zastopniki naše univerze s težavo dosegli, da so ostale ljubljanski tehniki vse stolice in vsi oddelki? Mar kdo misli, da so naši zastopniki podpirali odločitev, da se izvede specializacija tehniških strok samo na zagrebški in beograjski tehniki? Mar naši profesorji podpirajo spremembo organskega študija v hitrostno dirko za izpiti in v plačano risanje programov? Kdor pa kljub temu trdi, da je štrajk prvo in edino sredstvo, ki smo se ga tehniki poslužili v svojem postopku, dokazuje popolno preziranje našega strokovnega gibanja. Še bolj nesramno kot ta trditev, pa je pošiljanje tovarišev v žerjavico po kostanj za skupno korist in jih nato proglasiti za tatove.

Strokovna društva so odgovorna za izvajanje splošne študentske volje. Ker ni mogoče vedno in povsod spraševati vseh študentov po njihovi volji, si ti sami volijo najboljše tovariše za predsednike svojim strokovnim društvom. Pri zadnjem štrajku je odločevala skupna študentska volja, izražena po predsednikih fakultetnih društev, ki so bili vsi razen enega pripravljeni sodelovati s svojim vplivom v izvajanju zahtev vseh študentov, najvestnejši tovariši pa so odloke de-

Ljubljana,
Poljanska c.

jansko izvedli. Nikogar niso silili v štrajk in so tudi na teologiji samo podpirali stališče zavednejših tovarišev, ki so solidarno zapustili predavanja.

Ob koncu je potrebno ugotoviti še eno neizpodbitno dejstvo: Z zadnjo protestno akcijo se je tolikokrat osovražena skupna študentska fronta predstavila že v svoji dejanski obliki. Vsi očitki, da pomeni skupna študentska fronta samo krinko za politično agitacijo, so se pokazali kot neutemeljeni in lažnjivi ter zato škodljivi našim skupnim interesom.

Volja in potreba skupne študentske fronte je dokazala, da ima pravico do obstoja in nikdo je ne more odpraviti z univerze. Vsako proglašanje tolerance ob naših akcijah je dokazovanje nemoči, ne pa velikodušja. Kako naj se velikodušje družijo z grožnjo, da se bodo naše akcije v bodoče s silo preprečile?

Vsi zavedni tovariši bodo gotovo še v naprej podpirali vse akcije, ki jih organizirajo njihova strokovna društva kot predstavniki njihove svobodne volje. Le tako moremo upati na izboljšanje naših strokovnih in socialnih prilik in na podporo slovenske javnosti. Saj je tokrat prvič naše dnevno časopisje, celo beograjska »Politika«, pozorno spremljalo naše gibanje, izvzemši »Slovenca«, ki pa ne predstavlja skupne volje svojega tabora, kakor tudi ne Akademska zveza, ki je, pa čeprav šele po štrajku, prva kršila načelo strokovnosti s tem, da se kot kulturno-politično društvo s politično pomočjo vmešava v naše strokovne zadeve. Mar niso katoliški akademiki našli poti preko strokovnih društev in so se morali poslužiti potem, ko so mirno opazovali »štrajk«, da je »nepravilno« sredstvo opravilo svoje, glasila svojega političnega zaledja? Tejan.

UNIVERZITETNA KNJIŽNICA.

Glede univerzitetne knjižnice lahko ugotovimo, da smo danes tam, kjer bi morali prav za prav začeti — pri načrtih.

Izkazalo se je, žal šele sedaj, da načrti niso bili odobreni. Te dni jih je gradbeno ministrstvo vrnilo in zahteva, da se popravijo. Treba jih je prikrojiti za novi format opeke. Format opeke se je namreč v tem času, ko smo se študentje borili za kredite, popolnoma izpremenil.

Končno se je izkazalo še to, da je bil ves postopek univerze glede načrtov napačen in da so načrti stvar banovine, ki jih bo sedaj tudi popravila, ter prevzela vso skrb in odgovornost za njihovo nadaljnjo usodo. T. V.

UČITELJI NA UNIVERZI.

Po univerzitetnem zakonu iz leta 1930. (§ 50., drugi odstavek) in po odločbi fakultetnega sveta je bil dovoljen vpis na univerzo za študij pedagoške skupine učiteljem in abiturientom učiteljskih šol, ki so dovršili učiteljski diplomski izpit z odličnim ali prav dobrim uspehom. Ta zakon velja do leta 1940.

Posledica te odločbe je bila, da je na univerzo prišel precejšen dotok novih študentov, abiturientov in abiturientk učiteljskih šol. Pedagoški oddelek, ki je imel prej prav malo slušateljev, se je poživljal z novimi močmi — spočetka tujimi in preplašenimi, zato pasivnimi. Zakaj? Učitelji, ki so se razveselili možnosti izpopolnitve svojih študijev na univerzi, so pričakovali, da pridejo na zavod, kjer vlada akademska svoboda, med študente, ki jih bodo gostoljubno sprejeli kot enakopravne tovariše. Čakalo pa jih je kruto razočaranje. Profesorji in študentje so jih sprejeli skrajno neprijazno, smatrajoč jih za manjvredne, nesposobne. Iz egoističnih nagibov se je začela gonja proti »učiteljskišnikom«. Tisk, občni zbori, tajno rovarjenje, vse so nekateri študentje postavili v službo svoji tendenci: odstranitvi učiteljev z univerze.

Glavni argumenti so bili: »Učiteljske šole za študij pedagogike (!) ne nudijo dovolj predizobrazbe« — »Z učiteljskih prihaja manj vreden material, nesposoben, da bi mogel študirati na univerzi in oploditi pedagoške vede« — »Slušatelj s humanistično izobrazbo odjedajo kruh« — na tem zadnjem argumentu je akcent vse gonje — čeprav je bil stavljen šele na drugem ali tretjem mestu. Predaleč bi me za-

vedlo, če bi hotel ovreči vse te argumente, zdi se mi tudi nepotrebno, ker dokazuje praksa nasprotno. — Gonja v tem smislu je bila izražena v časopisnih člankih, v tajni vlogi dekanatu filozofske fakultete (če je bila predana ne vem, koncept nam je prišel slučajno v roke), v resoluciji na občnem zboru DSFF in na občnem zboru ZSAU (»Slušatelj Aleksandrove Univerze«). Gonjo so vodili nekateri študentje s humanistično (humanistično pride menda od humano!) izobrazbo, podpirali pa so jih tudi profesorji. Na občnem zboru ZSAU je le malo govornikov nastopalo proti resoluciji, med njimi le en pedagog — in še ta ni bil učitelj. S skrajno demagogijo se je dosegla majhna večina za resolucijo. Da so bili učitelji do takrat pasivni, je razumljivo: znašli so se v povsem tuji, neenaki, nepošteni borbi, ki jih je disgustirala in ki je za hip povzročila, da so se povsem umaknili študentskemu življenju in se posvetili le študiju. Saj niti svojih stanovskih tovarišev učiteljev niso imeli vseh na svoji strani. Tudi te je vodila povsem egoistična tendenca, le druga: zavist.

Pasivna rezistenca učiteljev pa ni trajala dolgo. Jeli so se braniti napadov in poživali so pedagoški klub. Aktivnost pedagogov je rasla od dneva v dan in nasprotniki v klubu samem so se morali kot poraženi umakniti iz boja s tem, da so ustanovili »Filozofski klub« (eksaktni filozofi). Aktivnost pedagogov pa je polagoma začela prepričevati tudi ostale študente, da so bili v zmoti. Drug za drugim (razen tiste peščice) so se opravičevali in priznali pedagogom enakopravnost. Ako bi danes spet kdo vložil tako resolucijo, bi žalostno propadla. Sedaj je le pet let, odkar delajo učitelji na pedagoški in v pedagoškem klubu. Profesorji so morali priznati, da so se zmotili tudi oni. Do danes so mi znani le trije slučajji, da je kdo od učiteljev padel pri izpitu. Diplomiralo pa jih je že mnogo — z zelo dobrimi uspehi — in vsi v rednem roku. In njih delo med študenti? V preteklih letih je bil pedagoški klub najaktivnejši klub na fakulteti. Imel je redne sestanke z referati, predavanja, hospitacije in več ekskurzij. Če bi imel še gmotno podporo in lokal (oboje bi se moralo takim klubom nuditi s strani univerzitetne uprave in fondov), bi bil klub storil še mnogo več. V klubovem življenju je izključeno vsako politikantstvo. Danes v klubu delajo študentje brez razlike prepričanja ob istem smotru: izpopolnitvi študija, oploditvi slovenske pedagogike, dosegati študentovstva. Sicer so bili pedagogi predsedniki nekaterih kulturnih društev, imeli so na prejšnjem občnem zboru DSFF dolgo vrsto predlogov, sodelujejo v vseh koristnih študentskih akcijah, od biblioteke do menze itd. A kje je in kaj je storila tista skupinica. O tem ne vem poročati ničesar.

Tem bolj čudno je, da še danes najdemo študente, ki n. pr. pravijo: »Učiteljskišnik ne bo vodil našega občnega zbora« (nek član DSFF). Tako izjavo more dati le študent, ki je še zmerom zaslepljen, ki še zmerom ne vidi dela tega kluba.

Na občnem zboru je klub sklenil: vzpostava stikov z vsemi pedagoškimi združenji in pedagoškim tiskom, sodelovanje v pedagoški javnosti. S tem bo moral odpasti zadnji predsodek s strani dela (neinformirane!) javnosti, tako pedagoške kakor ostale.

Pravic in izgledov pa imajo diplomirani pedagogi še manj — mnogo manj kakor ostali filozofi. Kdo od diplomiranih tovarišev in tovarišic je nastavljen? Niti deset procentov ne, pa še ti ne na srednjih šolah! Štipendij pa učitelji-pedagogi sploh ne dobivajo.

Kljub temu pa bi bilo prav, da se — sklepač po dosedanjih rezultatih — § 50. ne odstrani, temveč izpopolni: dovoli se naj študij tudi po letu 1940., dovoli se naj študij tudi takim z dobrim uspehom pri maturi, dovoli pa se naj tudi študij drugih skupin — če treba z dopolnilnimi izpiti.

Znanje pa, ki si ga pedagogi na univerzi pridobijo, naj ne leži neizrabljeno, naj bo narodu v korist: saj menda vlada pomanjkanje vzgojiteljev?

Te vrstice sem zapisal, ker je že čas, da nekoliko pogledamo, ali so bili izpadi proti učiteljem upravičeni ali ne. Poklicnega sem se čutil, ker nisem niti učitelj niti humanist — pedagogika pa mi je prijeten predmet.

Ante Novak.

NATEČAJ ZA NAJBOLJŠO NOVELO IZ SO-DOBNEGA ŠTUDENTOVSKEGA ŽIVLJENJA.

Uredništvo »Akademskega glasa« razpisuje natečaj za najboljšo novelo iz dijaškega življenja. Novela izide poleg drugih leposlovnih prispevkov v posebni literarni prilogi našega lista ob novem letu, ko stopimo v četrto leto izhajanja.

Novela naj ne obsega več kot štiri stolpiče »Akademskega glasa«. Poslane prispevke bo ocenila posebe za to sestavljena komisija; člani: kritik g. Josip Vidmar, mlada književnika gg. Filip Kalan in Ivo Brnčič, za uredništvo Pavšič Vladimir. Za najboljšo novelo je določena nagrada 150 Din.

Prispevke opremito z geslom in jih pošljite najkasneje do 26. decembra na naslov: Uredništvo »Akademskega glasa«, Ljubljana, Univerza.

Uredništvo.

MORALNA STRAN SREDNJEŠOLSKE VZGOJE.

V. P.

(Konec.)

Priznamo: namen šole ni le vzgajati mladino, marveč jo tudi in predvsem učiti. Toda, ali sodobna šola in še posebej slovenska srednja šola res pouči dijaka o vsem, o čemer mora biti danes poučen, če hoče veljati za resnično izobraženega? Kaj stori srednja šola na primer za spolno vzgojo mladine? Ali je res zelo pametno raje modro molčati, kot priti v zadrego? S tem, da ostajaš top in gluh za vse tisto, kar iz mladega človeka skoro na glas povprašuje, tvegaš svoj ugled, svojo avtoriteto. — Ali nima učenec ob razlaganju zgodovine vtisa, da se mu sistematično vsiljuje zlagan pogled, neroden shema — saj ve, da leži v življenju pomrlih rodov iz zatonilih stoletij marsikaj bolj poučnega in mikavnega, kakor so mrtva imena ljudi in v številke omreženi dogodki. Ako profesor n. pr. razlaga narodno gospodarstvo — zakaj mu ne bi povedal, da je večidel našega kapitala v tujih rokah. Zakaj bi mu s tujo industrijo krepil patriotizem? Profesorji in sploh ljudje, ki poznajo mladino, mladost in njene sposobnosti podcenjujejo — saj bi sicer morali spoznati že davno, da ima oko vsaj tako ostro, kot so solidna njihova načela.

Snov, ki jo obravnava šola, je v enem oziru preobširna, v drugem preozka. Preobširna, ker obsega stvari, ki nikogar več, vsaj v taki obliki, ne zanimajo — najmanj seveda mladino — prezaključena, ker je iz nje izločen cel kompleks vprašanj, ki bi jih mladina morala poznati. Zakaj ne predavajo v šoli moderne sociologije, ekonomije, zakaj ji ne odpro razgleda po svetovni književnosti, čemu pogrevati v srednji šoli še vedno staro mehanistično pojmovanje psihologije, ki je že ves ostali svet davno pometel z njo. Sicer je stara resnica, da ima v šolo dostop le vse stokrat preizkušeno in stokrat prevdano — vendar, vzgojitelji naj premislijo, ali ni bolje, da tudi v šoli velja princip povpraševanja: ne vsiljuj se s tistim, po čemer že dolga desetletja nihče več ne povprašuje. Ali ni bistvo vzgoje v tem, da najde zakone notranjih relacij mladine, namesto, da si zakone sama ustvarja in jih vsiljuje. Toda to je prav tako stara resnica, in tudi vzgojitelji jo poznajo, zato je tembolj nerazumljivo, zakaj ž njo v praksi skoroda ne računajo.

Na marsikateri boleznih boleha današnja srednješolska vzgoja in morda ni ena najlažjih popolno pomanjkanje jasne moralne orientacije, ki je značilno za vse evropsko človeštvo že daleč tam od zatona klasicizma in nastopa romantičnih etičnih idealov. Danes vlada v etičnem občutju Evropa in sploh vsega civiliziranega sveta popoln razkol. Sodobno človeštvo si še ni zvalo ustvariti etotnega etičnega ideala, ki je razpadel že takrat, ko je krščanstvo začelo izgubljati kulturno in s tem moralno mentorstvo. Do najvišjih vzponov je prišlo to nasprotje sodobne kulture v Nitzschejevem obupnem boju za ideal novega duhovnega, aristokratskega nadčloveka. Tu krščanstvo, socializem (»Sklavenmoral«) tam aristokracija (Herrenmoral). Oba ta skrajna pola je Nitzsche v bistvu sovražil iz dna duše in ljubil iz dna duše — samo ono filistersko sredino, meščanstvo, lik človeka, ki ne more biti velik v

zlu, ne velik v dobrem, je zaničeval. To se pravi z drugimi besedami, Nietzsche je čutil vso tragiko etično do skrajnosti neorientiranih predstavnikov evropske kulture, zato je sovražil tudi znanost, zato je govoril o pesnikih, ki kalijo vodo, da bi vzbudili videz globine; zato je nazadnje hotel biti nadčlovek, ne toliko v uporu do krščanskega ideala človeka, kot v uporu do idejno in etično zmedene nizke buržuazije.

In danes odločajo pri vzgoji mladine prav moralni ideali te buržuazije, preko katerih so šli z ironijo, sarkazmom, obupom, resignacijo vsi resnično veliki duhovi Evrope v zadnjem stoletju.

Strindberg, Ibsen, Wedekind, Dostojevskij, Tolstoj, Nietzsche, Shaw, Lawrence, Sinclair Lewis, Thomas Mann, Cankar — imena, ki obtožujejo, imena, ob katerih bi se morali milijoni meščanskih mas do bolelosti zgroziti nad svojo blodno praznoto.

Zakaj je končno Cankar najbolj grenko obsodil našo učiteljsko inteligenco, če ne prav zaradi njene omejene, parvenijevsko spoštljive vere v meščanske moralne ideale, v katere je meščanstvo samo verovalo le v toliko, v kolikor so mu donasali mirno življenje in korist. In šola je zvarila iz teh moralnih naplavin, znešenih od vseh vetrov v meščansko dušo, celo groteskno moralno filozofijo. V Cankarjevi satiri ji je postavljen primeren, še bolj grotesken spomenik, ki nas pa do danes še ni naučil še ničesar.

PTUJSKI GIMNAZIJE NAM PIŠE.

Na ptujski gimnaziji je čez 400 dijakov in 20 profesorjev, a že od začetka šolskega leta pa do sedaj se ne more poučevati kemija, fizika pa se poučuje le v skrčenem obsegu, ker za to manjka učnih moči. Profesor za risanje se je vrnil 1. novembra po skoro enoletnem bolezenskem dopustu, tako da se sedaj zopet poučuje risanje, ki se ves ta čas ni moglo. Pred kratkim sta bila premeščena dva profesorja v Kočevje, za katera doslej še ni nadomestila, ki bi ga ptujska gimnazija nujno potrebovala, na kočevski gimnaziji pa še nista izpraznjeni mesti za ti novi moči. Po vsem tem je videti, kakor da bi nam v Jugoslaviji primanjkovalo profesorjev, kljub temu, da jih imamo toliko brezposelnih in ki tako težko čakajo na službo.

V minulem šolskem letu je od 416 dijakov izdelalo razrede 280. Zdravstveno stanje dijakov je zadovoljivo, ker ni velikih socialnih razlik. Pokazale pa so se v začetku letošnjega leta, žal, velike razlike med dijaki, kakor tudi med profesorji, kar na na dijake slabo in kvarno vpliva glede na politično prepričanje. Privreli so na dan stari strankarski boji, ki jih nekaj let vsaj v šoli ni bilo poznati.

Dijaštvo se je razcepilo v dva tabora. Posledica tega dejstva je, da je nemogoče kakršnokoli skupno delovanje v izključno gimnazijskem društvu, kakor je »Setev«, ki sicer obstaja, a iz istih razlogov ne more roditi zaželjenega uspeha. Nekateri dijaki so v svojem prepričanju preveč zagrizeni fanatiki, in zaradi tega pripadniki »Sokol« na gimnaziji niso pristopili k »Setvi«; udeležujejo se izven šole v »Naraščajskem odseku«. Tako učenci na zavodu nimajo enotnega društva, ki bi predstavljalo v javnosti celotno dijaštvo, kakor je to bilo svoje dni.

Na gimnaziji obstaja še podružnica Počitniške zveze (F. S.), za katero pa se ne ve, koliko članov bo imela letos, ker vlada med dijaki po pravici velik odpor proti tej organizaciji. Od leta do leta je slabša, nudi vedno manj ugodnosti, mnogokrat še tistih ne, ki bi jih morala (kakor v Splitu, kjer letos julija ni bilo zavetišča), članarina pa je vedno enako visoka, od katere pa dobiva podružnica vedno manjši odstotek. Dijaštvo se vprašuje, kaj je s tem denarjem. »Jadranska straža« je imela doslej lepo število članov, prirejala je akademije in predavanja z bogatimi in lepimi sporedi, pa tudi sedaj bo ostala v vsakem oziru na isti višini kot prejšnja leta, čeprav so nekateri dijaki sežgali legitimacije in odpovedali sodelovanje iz protesta, ker ni zmogala pri volitvah v odbor njihova lista.

Gimnazija ima tudi svojo šolsko knjižnico, v kateri pa primanjkuje strokovnih knjig za izvenšolsko izobrazbo dijakov; dalje ima prirodopisno in fizikalno zbirko, od katerih je zad-

nja v silno slabem stanju, tako da se mora fizika poučevati, žal, le teoretično, skoro brez vsakih poizkusov, s čimer je dijaštvu zopet otežkočen vpogled v to zanimivo prirodoslovno vedo. Temu je krivo to, ker manjka denarja, s katerim bi se omogočilo popravilo pokvarjenih fizikalnih aparatov.

Primanjkovanje profesorjev, njih neredno nastavljanje in prestavljanje, razcepljenost med dijaki iz strankarskih ozirov, premajhne dotacije gimnaziji kljub temu da plačujejo dijaki tolikšno šolnino, so glavne napake, ki se pojavljajo ne samo na ptujski gimnaziji, marveč na vseh srednješolskih zavodih v Sloveniji.

Ptujski gimnazijec.

KAJ ZAHTEVAJO JURISTI.

Dotatno k poročilu o juridičnem občnem zboru objavljamo dve važni, soglasno sprejeti resoluciji. Samostojen predlog Brileja Jožefa, cand. iur.:

Tovarišice in tovariši!

Menda ni treba dokazovati, da se gospodarski in socialni položaj akademske mladine slabša iz dneva v dan. Če bi pa hoteli dokazov, vam bi mogel navesti točnejše podatke o redukcijah plač drž. uradnikom, o tisočerihih uničenih obrtnikih v Sloveniji, o padanju cen kmetijskih pridelkov, o padanju medz delavcev, skratka o vedno večji pauperizaciji vseh onih slojev, iz katerih se rekrutira 99% slušateljev naše univerze. V takem gospodarskem in socialnem položaju so postale že od vsega početka neopravičene in krivične takse, še bolj krivične in še bolj neznosne. Zato predlagam:

1. da se občni zbor ponovno izjavi proti taksi 20 Din, ki jo plačujemo juristi za juridično knjižnico, da naloži odboru nalogo, da stori vse, da se taksa ukine (od podpisov juristov do protestnih zborovanj). Taksa za juridično knjižnico pomeni za slušatelje juridične fakultete neznosno in neopravičeno breme, za knjižnico samo pa minimalen efekt Din 25.000.— letno, komaj 10% nekdanje državne dotacije Din 275.000.—

2. da odbor DSJF zainteresira poleg članov strokovnega juridičnega društva in poleg dekanata juridične fakultete tudi druge pravniške in gospodarske kroge, kakor notarsko in advokatsko zbornico, društvo »Pravnik«, zbornico za TOI in Delavsko zbornico za zadostno dotacijo juridični knjižnici v nekdanjem znesku 275.000 Din in da skupno z gornjimi institucijami podvzame vse, da bo vsaj isti znesek vnešen v prihodnji drž. proračun;

3. da odbor DSJF ob sodelovanju vsega članstva skupno z dekanatom juridične fakultete dela sistematično na znižanju izpitnih in rigoroznih taks na juridični fakulteti, obenem pa sodeluje v meddruštvenem odboru za odpravo taks in šolnin, ki so skupne vsem fakultetam.

V Ljubljani, dne 13. novembra 1935.

Samostojen predlog Briškega Martina, cand. jur.:

Predlagam občnemu zboru DSJF:

1. da pokrene akcijo za modernizacijo in dopolnitev juridičnega študija, za preureditev učnega načrta: osnuje naj se stolica za sociologijo in manjšinsko pravo, poživi in poglobi naj se studij ekonomskih, socioloških in političnih ved s posebnim ozirom na tozadavne probleme slovenskega naroda. Organizira naj se sistem seminarjev z obveznim delom in zmanjša število predavalnih ur;

2. da izrazi na pristojnem mestu željo in zahtevo slušateljstva juridične fakultete po spremembi sedanjega izpitnega reda in po uvedbi sistema polaganja izpitov iz posameznih predmetov; (Opombi: 1. Izpitna snov se ne predava v celoti v določenem času, niti se ne predava po redu začeti z osnovnimi pojmi. 2. Če padeš pri diplomskem izpitu iz enega predmeta, moraš ponavljati izpit iz vseh predmetov. O. por.)

3. da začne akcijo za preskrbo primernih seminarjskih prostorov, kjer bo nameščena seminarjska knjižnica, možno seminarjsko delo in študiranje večjemu številu slušateljev;

4. da zahteva DSJF pravico soodločevanja pri nabavi novih knjig, tako glede centrale juridične biblioteke, kakor glede seminarjskih knjižnic. Zlasti naj se nabavljajo v večjem številu vsi potrebni učbeniki. Zaposliti naj se juridična fakulteta in društvo »Pravnik«, da bi dajala svoje publikacije slušateljem prava po znatno znižanih

cenah. V okviru odbora DSJF naj se organizira posebna komisija, ki vodi seznam strokovnih juridičnih knjig, katere je treba preskrbeti juridičnim knjižnicam;

5. da preskrbi univerza DSJF-u bodisi na univerzi, bodisi izven nje primeren lokal, brez katerega je normalno in uspešno društveno življenje in s tem povezanost članstva v strokovnih interesih nemogoča;

6. da se vodi referat o številu diplomiranih juristov in njih zaposlenosti odnosno nezaposlenosti in o razpisanih službenih mestih za juriste;

7. da se prirejajo članski sestanki, da se izvede anketa o problemih reorganizacije juridičnega študija, h kateri naj se pritegnejo gg. profesorji juridične fakultete, praktični juristi (društvo »Pravnik«, Društvo prijateljev juridične fakultete, advokatska in notarska zbornica, društvo sodnikov, zbornica za TOI in Delavska zbornica), ki naj bi nas podpirali z nasvetom in dejanjem, upoštevajoč predvsem interese slušateljev juridične fakultete v delu za svoboden in neoviran razvoj in napredek slovenske juridične znanosti.

V Ljubljani, dne 13. novembra 1935.

Smuči

že od Din 145.— kompletne, s stremeni in palicami, a

drsalke

že od Din 80.—, pa tudi vso opremo kupite pri tvrdki

A. GOREC, D. Z. O. Z.

LJUBLJANA, poleg nebotičnika.

Akademiki uživajo poseben popust!

V ZNAMENJU DOBRE VOLJE

in za zabavo skrbečih poročil funkcionarjev se je vršil v petek, dne 13. t. m., občni zbor gradbenikov. Res, vesela so bila ta poročila, čeprav so pokazala nedelavnost in neuspeh prejšnjega odbora, katerega lanski program je ostal neizvršen: predavanja se niso vršila, ker se inženirji, ki niso zaposleni na tehniko, branijo predavati v klubu, ekskurzij zaradi slabe organizacije ni bilo; glede počitniških praks ni odbor ničesar dosegel. Pokazala so pa tudi nedelavnost kluba samega, v katerega je vpisana le ena tretjina gradbenikov. So pa bila poročila sestavljena tako, da so odgovarjala splošnemu razpoloženju številnega navzočega članstva, katerega velika večina je prišla na zbor le zato, da se razvedri.

Poročila so bila sprejeta brez razprav, le neki član je vprašal, kaj je odbor ukrenil glede nove tehnične uredbe, ki ima izrazit asocialen značaj. Izkazalo se je, da ničesar. Delegat v Zvezi, Turnšek, je nato poročal o tej novi tehnični uredbi, po kateri so prizadeti zlasti gradbeniki, ker uvaja na zagrebškem in beograjskem oddelku specializacijo, v Ljubljani pa ne. Tako bo našim diplomiranim gradbenikom možnost prakse silno otežkočena, saj bodo povsod protežirali specialiste. Razen tega je pri specializaciji študij olajšan in temeljitejši in vsak se bo raje odločil za študiranje v Zagrebu ali Beogradu. S tem bo ljubljanski gradbeni oddelek izgubljal naraščaj in postal — nepotreben.

Mnogo se je govorilo o risalnici, ki je zdaj monopol tako zvanih starejših letnikov, za mlajše člane pa ni v njej prostora. Tako morajo mlajši, med katerimi je mnogo revnih, risati programe v mrzlih, vlažnih stanovanjih, dočim jih izdelujejo starejši, med njimi tudi bogatejši, v topli in svetli risalnici, v kateri je, kakor bi se dalo sklepati po poteku občnega zbora, vedno več zabave kot resnega dela.

Razpravljalo se je o izmenjavi počitniških praks med našimi in češkimi ter poljskimi gradbeniki in o pravični razdelitvi banovinskih in občinskih praks, ki so jih bili zdaj deležni le protežiranci. Porazdelitev naj bi izvedel strokovni klub. Sprejet je bil predlog o uredbi novega delegata z aktivno in pasivno pravico v Zvezi strokovnih klubov tehnične fakultete, ki naj bi bil vsakokratni predsednik. Novi odbor s predsednikom Skabernetom in delegatoma v Zvezi, Vitkom in Muho, je bil izvoljen soglasno in je obljubil, da bo delal. — ko.

IN KEMIKI?

Dne 19. t. m. je AKK zaključil dosedanje poslovno dobo. Priznati moramo, da ni ravno razveseljiva. Vzroki so deloma v članstvu in odboru, deloma v zunanjih činiteljih.

Odbor je — po poročilih — pokazal mnogo zanimanja in delavnosti. Svoje delo je v glavnem usmeril v borbo za novi institut. Ta akcija se je združila s splošno Akademsko akcijo za izpopolnitev univerze. Kakor je delo v tej smeri našlo razumljivo oporo in pomoč pri g. rektorju dr. M. Samcu, g. prof. dr. M. Rebeku in g. prof. arh. Vurniku — tako so v Beogradu črtali vse proračunske postavke, ki so nujne za novi institut. — Pri tem pa odbor ni zanemarjal ostalih za slušatelje važnih problemov: začel je akcijo za izdajo skript, ponovno načel vprašanje enotne terminologije in začel z zbiranjem gradiva, prekrbel je štiri počitniške prakse, kar je pa z ozirom na obseg kemične industrije pri nas odločno premalo. Seveda ni v tem toliko krivde na odboru kolikor na industriji, ki prakse ne utemeljuje odklanja. Na predlog akcije je g. rektor načelno dovolil slušateljem izposojanje določenih knjig iz institutske knjižnice, kar je za nas kemike v danih okoliščinah vsekakor ugodnost; knjižnica bo tako bolj služila svojemu namenu. Vprašanje záse so inozemske prakse, ki ne pridejo nikoli do Ljubljane, ker se že prej razdele v Zagrebu in Beogradu. To zadevo bo vsekakor moral obravnavati prihodnji občni zbor ZSKTF. (Primer, ki dovolj nazorno kaže nujno potrebo osnovanja reprezentance naše univerze, kakor tudi skupne, vseh treh univerz!)

Razen formalnih pripomb ni bilo o poročilih nobene debate in takoj po volitvah je odšla skoro polovica članstva, marsikdo najbrž tudi radi hrušča in neresnosti poteka občnega zbora od poročil dalje. Vsega obžalovanja je vredno, da so za nekatere člane AKK vse važnejše volitve, kakor pa splošne potrebe kemikov in vprašanja, kakor n. pr. kako dolgo še bomo v analit. laboratoriju brez ventilacije in brez asistenta, koliko časa bo gg. docentom znanstveno delo skoro onemogočeno prav radi preobremenitve ozir. pomanjkanja primernih prostorov. In glavno vprašanje: Kako dolgo bo še delo v podzemnih kletih ogrožalo zdravje kemikom, ki morajo že itak delati v zdravju več ali manj škodljivem ozračju? — Nikjer ni bilo resnega stremjenja za sestavo odbora, ki bi bil pripravljen resno in vztrajno delati za ugodno rešitev tako perečih vprašanj, za odbor, ki bi bil, od vsega članstva vsestransko podprt, kos sedanjim nalogam. Toliče neresnosti, kakor jo je pokazala določena skupina akademikov, združena iz obeh frakcij skrajne desnice, bi človek ne pričakoval niti od srednješolcev. Toliko nerazumevanja za skupne potrebe vseh slušateljev, netovarištvo in omejena zagrizenost, ki tako označuje tiste člane, ki so z neprestanimi medklaci in hrupom onemogočali vsako stvarno razpravljanje, bi bila morda še razumljiva pri ljudeh z različnimi nasprotujočimi si potrebami; ni je pa mogoče razumeti pri slušateljih, ki skupno delajo sleherni dan v istih delovnih prostorih. Nekoliko zadene krivda tudi oba predsednika, ki nista znala vzdržati reda, da stvarno ni mogel nihče do besede, kar je le obžalovati.

Knjižarna

Kleinmayr & Bamberg
Ljubljana, Miklošičeva c. 16
Telefon 31-33

priporoča svojo bogato zalogo znanstvenih, strokovnih in drugih knjig v raznih jezikih. — Pri tem opozarja, da so vse knjige nemškega izvora sedaj za 25% (za četrtino) cenejše.

Pri zanesljivem jamstvu dovoljuje odplačevanje v rednih mesečnih obrokih.

Nakup dobroohranjenih antikvarnih knjig.

Urednika Pavšič V., Sedlar S., za uredništvo odgovarja Evgenij Ravnihar. — Izhaja vsak teden. — Naročnina: akademiki 4 Din, vsi drugi 5 Din mesečno. — Ček. račun, Ljubljana, št. 16.465. — Izdaja konzorcij, predstavnik Viktor Turšek. — Uredništvo in uprava: Ljubljana, Univerza. Tiska tiskarna »Slovenija«, predstavnik A. Kolman. Vsi v Ljubljani.

Pripomnil bi še, da je — v interesu kluba — treba za bodoče izločiti vse zunanje škodljive vplive iz strokovnih klubov. Zato je dolžnost vseh resnih slušateljev, ki jim je prvotno načelo strokovno delo v strokovnem klubu, da prihodnjič slične neresnosti in motnje najenergičneje preprečijo. Pri izbiranju odbornikov ni važna politična orientacija, marveč sposobnost in pripravljenost za delo v dosega skupnih potreb in zahtev. Tako bo predlagana in izvoljena vedno lista — najboljših in najsposobnejših I. R.

»AKADEMSKA ZVEZA«

je imela svoj občni zbor 20. novembra. Med drugim je bilo na sporedu predavanje tov. Ilije, ki je prišel po svojih razmišljanjih o slovenski kulturi, šegah in navadah do zaključka, da se mora vsakomur, ki ne gleda problem slovenskega naroda s katoliškega stališča, vzeti legitimacijo do vodstva slovenskega naroda.

Iz poročila predsednika tov. Poštuvana je bilo razvidno, da je bilo vse delo »A. Z.« v pretekli poslovni dobi posvečeno Evharističnemu kongresu, še v večji meri pa borbi za odbore strokovnih društev, ki pa ni uspela. — Banska uprava je naklonila »Akademski Zvezi« Din 3000.— za širjenje nacionalne prosvete. — »Delo za kraljestvo Kristusa na univerzi — to mora biti naše geslo«, tako nekako je končal predsednik »A. Z.«.

Sledile so volitve. Predsednik izjavi, da se vsem onim juristom, ki se niso udeležili občnega zbora »D. S. J. F.« in šli v Beograd, odvzame pravica glasovanja na tem zboru. (Katoliška demokracija!) Nastalo je precej vika in krika. — Vloženi sta bili dve listi: prva, nekako oficielna, z Verbičem na čelu, druga z nosilcem Erjavcem J. Zmagala je druga v razmerju 68 proti 47. Izvolitev tov. Erjavca je bila sprejeta z dolgotrajnim aplavzom. Upamo, da bo s to zmago nastopil v katoliških društvih znosnejši položaj.

Pripomniti je še to, da je zastopnik cerkve dr. Ehrlich, ki se smatra za nekakšnega vodjo katoliških akademikov, še pred volitvami brez besede zapustil občni zbor. Ob 18. uri je novi predsednik »A. Z.« zaključil občni zbor.

»JADRAN« SE DRAMI IZ MRTVILA.

Uredništvo je doznalo, da se je vršil v J. n. a. d. »Jadrana« 23. t. m. redni letni občni zbor in da je bil zelo buren. Trajal je polnih šest ur (od 8. ure zvečer do 2. ure zjutraj). Na zboru se je jasno občutilo trenje dveh struj, kar je dovelo do ostrih konfliktov, ki so na nepripravega opazovalca morali napraviti mučen vtis, kajti izkazalo se je, da skupina, ki gradi deloma na ekstremno fašističnih, deloma na starih liberalističnih osnovah, ni tako eminentno moralna, kakor bi marsikdo mislil glede na njeno rigorozno udarnost in pompozni nastop. V diskusiji o poročilih se je izkazalo, da druga, socialno usmerjena skupina, nadkriljuje svoje tekmece, boreča se proti stagnaciji in zgrešenemu dogmatizmu nekvalificiranih poedincev, proti napačno pojmovanemu jugoslovanskemu integralizmu in brezbrzičnosti za socialna vprašanja, poudarjajoč pravilno razmerje slovenskega naroda in njegovih kulturnih pridobitev do jugoslovanstva. Pravilno in na realnih osnovah gradeči, demokratično in socialno usmerjeni člani »Jadrana« so pri velikem delu članstva našli razumevanje. — Pri volitvah, ki so bile po novi univerz. uredbi javne, je »zmagal« tov. Klemenc Stane s 67 glasovi, njegov tekmeček pa je »propadel« s 46 glasovi; 13 članov se je glasovanja vzdržalo. Opozicija je močna, sloni na trdnih temeljih, njen nivo ji je porok za uspeh v borbi proti kaotičnim razmeram v »Jadrana«. »Jadrana« se torej čisti. Prepričani smo, da bo načelnost pogazila osebnost spletkarstva, ki so že nekaj let vodila »Jadrana« po čudnih potih. Imeli smo vtis, da njegovi nastopi glede na splošna študentska vprašanja niso bili vodeni po želji članstva. Naše domneve je zadnji občni zbor potrdil. »Jadrana« je stopil z zadnjim občnim zborom v novo erol

DRAMA »KAKO ZABOGATIŠ«.

Bernard Shaw ni umetnik, ki bi pisal drame po vseh pravilih literarne estetike, marveč analitik in spreten ter oster opazovalec sodobnega človeka in družbe. Prav tak je tudi njegov prvelec »Kako zabogatiš«. Pisatelj je zajel drobec londonske družbe, ga analiziral, orisal in predočil gledalcu v vsej podrobnosti in doslednosti. Vsi ljudje so mu v nečem enaki, namreč: nihče od teh ljudi ne more biti človek, ki bi bil vreden svojega imena; ako pa želi kdo živeti po resničnih človečanskih načelih, potem postane le smešna figura in gotovo mu preti propad. Le kdor je sposoben, kdor je pretkan in kdor zavrača vsa človečanska načela, ta si bo znal ustvariti udobno življenje. Poštenjaki so smešni ljudje, sodobne karikature, ki niso sposobne izrabi tega, kar jim nudi sodobna družba in kar je po njenih pozitivnih zakonih dosegljivo. In nič zato, ako se kdo dvigne iz nižje družbene plasti. Kdor sebe ljubi, ta je dolžan pokoravati se do ločbam, ki pač v tistem hipu veljajo. Danes mora biti človek človeku volk, ker ga v to prisilijo vsi zakoni. Kdor obogati, je zato povsem nedolžen; saj je to dano vsakemu, le svoje osebne sposobnosti in spretnosti moraš imeti. Shaw v svojem delu »Kako zabogatiš« ni moralist, ki učil ljudi živeti po etičnih načelih, on rajši pokaže, da je tudi etika odvisna od petice, skratka, da je za rešitev vseh sodobnih problemov potrebno, da se ovrže vse, kar človeka oklepa, da se spremeni sistem življenja, načel in paragrafov. »Kako zabogatiš« je dobra analiza in osnovna kritika družbe.

Pri tej uprizoritvi moramo zlasti opozoriti na režijo in inscenacijo. Režija je bila izdelana do podrobnosti. Igralci so igrali skoro brezhibno, posebno ga. Severjeva in gg. Cesar in Sancin. Ga. Severjeva je izvrstno podala aristokratsko londonsko hčer, kateri mora biti ugodena poslednja želja. S svojo igro je igralka pokazala tako dovršenost, kot se le redko opaža v našem gledališču. Režiser je iz g. Cesarja odstranil vse, kar nas sicer moti pri Cesarjevih vlogah: bil je Sartorius brez Cesarjeve primesi. G. Sancin je imel prav za prav dvojno vlogo, vlogo revnega izterjevalca najemnin in vlogo finančnega špekulanta, zato je tudi bila njegova vloga težka, ki jo je pa odlično odigral. Tudi gg. Daneš in Jan sta igrala skoro brezhibno. Z inscenacijo je g. inž. arh. Stupica že s »Tujim detetom« pokazal, da v hiši ne trpi starin. Izraba in ureditev prostora sta pač posebnosti, ki kažeta njegove odlične sposobnosti. Z drugim nastopom je g. B. Stupica potrdil svoj uspeh, ki ga je dosegel s »Tujim detetom«.

— ke.

NA XXII. REDNEM OBČNEM ZBORU AKAD. KLUBA MONTANISTOV V LJUBLJANI

je bil izvoljen sledeči odbor: predsednik: Berce Leopold, podpredsednik: Koharič Ivo, tajnik I.: Požun Lojze, tajnik II.: Jelenc Danilo, blagajnik: Duhovnik Jože, gospodar: Sentjure Slavo, knjižničar: Zorc Lojze, arhivar: Koželj Anton, referent za fer. prakse: Mulej Oton.

5. ČLANSKI SESTANEK K. N. A. »MLADEGA TRIGLAVA«

se bo vršil v petek 6. decembra ob 20. uri pri Mikliču. Predaval bo primarij-upravnik zdravilišča Golnik g. dr. Neubauer R. o temi: »Tuberkuloza v Sloveniji kot socialno vprašanje.« Bo to prvo predavanje iz slovenskega ciklusa. Vabljeni vsi!